

کورته چیرک / ئو و هستا نای نا بند شاعر بـس دـگـه یینـ گـران سـباح

پووش لـ سـتاقان، ماـیان لـ پشت گـرماوی کوردستانـ. دیار نـبـ،
خـک سوـند بـ سـری دـخـن. دیاریش بـ، ایدـگـرن و پـی اـدـبـرن.
لـ نـو ماست، مـرگـی بامیـ، لـ هـر شوـنـکـدا، موو ببینـت، سـری
پـنجـی شـهادی بـ زمانی کـمـک تـتـ دـکات، موو کـی پـ دـنـتـ
دـر و تاوـک لـی ورد دـبـتـو. ئـم قسـی بـ ناوبانگـ، “ژیان
لـم تاـ موو باریکترـ، بپسـ، دـپسـ.”

مـروو، مـش، مـشـولـ بکـوـتـ نـو چای، بـ سـری پـنجـی شـهادی بـ
ئاستـم پاـکی پـو دـنـت و نوqmی دـکات، پاشان دـریدـهـنـت و
بـشـنـی دـیخـات نـو کـلـنـکـسـک. ئـمـشی هـی، “مـشـولـیـکی مردار
لـ یک ملیـن مـر قی بـ هـست بـ نـرختـ.”

لـ گوانی مـ، پـی کـشکـ، گوـی ئـسـپ، قونی مـیمون، چاوی
کوندـبـبـ ورد دـبـتـو. بـردـوام پرسیار دـکات. کـ دـبـبـ بـچی
بانگدان هـی لـ ئیسلام، خـک پـیان وایـ کفری دـکات. کـ دـبـبـ بـ
دـستیـایـ سـ سا قوتا بخانـکانی دادـخت و مامـستاکانی دـکردـ
شوان، وـزیر کانیـشی دـکردـ گاوان، خـک پـیان وایـ شـت بووـ.
“قایت شووشتیـ ئـو؟” مام عـوای دوکاندار پیاوـکانی چواردـوری
خـی دـخـات پـکـنـن. “ئـدی گـسـک؟”

پووشـی خاـونـ ژن و مندـ سـ ناکاتـو لـ پلاری پیاوانی گـگـک. لای
پیاوـکانی بـردـم دوکانی مام عـوای اـدـبـستـت و سـاو ناکات. یـک
یـک سـیریان دـکات و لـ دـی خـیدا دـبـتـ، “ئـو مام عـوایـ، چار
مانگیش دـبـ گانی نـکردییـ، پـوی دیارـ؛ ئـو کـریمـ کـر هـموو
ژـ ژـ لـ ژنـکـی دـدات؛ ئـو ساـحـ چاوچنـکـ ژـ یـک هـزار دـداتـ
ژنـکـی بـ مـسـرفـی مارـ؛ ئـو حاجی تـهایـ دوو ژنی هـی و دوو
حـجـشی کردییـ، لـسـر پشیلـش پاز نادات.”

“ئـو قاقـزانـ چیـ؟” مام عـوای دـیچـنـت. “ناکا شاعر و میعران
بنووسی لـ مارـ؟”

پـکـنـن. هـر یـکـ لـ استـ خـی پلارـک داوـت:
“هـستی ناسکـ.”

“ژنی خـی خـش دـو بـبـ.”

“لـ ئیشی ناو مارـ گـگـ. چما شاعریشی پـ دـنووسـ؟”

“عجایب، پیاوی وا پیدای بوونډ ئو عیامی.”

پووش تماشای کاغذکونی دښتی دکات. خپلای بې ئو دښوات
دوايین شیعری خپل بې ئوان بخوښتو:
وړ با دمان یقین کښ
بوی همان
وړ با دوور بین ل چسې
وک دوان
زیانی ساد زړ خستر
وک عاریفان

هرچندی دکات، ناتوانت خپلای دکات استی. پیدای
دخوښتو و دښوات. مام عویش زوو یاوړکونی دښوات،
“نا، لی گڼن، بتمی مکن.”
یک ل پیاوکان ددانی پیدادنت، هیچیان وک پووشیان پ
ناکرت.

“قسه یکش ب هق بکښ،” مام عویش کیل یک تماشای ب منداکی
پارچر دککشت و بښی دکات. “ب سړی ئو پووشی، ئوی ئو
دیکات لگړ ژنکښی، سیف تی پغمبرمان.”
“صلی الل علی وسلم.” هموو پکرا وا دښن.

هندی نماو بگاتو ما. خپلای دښات، دښت پش چاوی، کپلی
دووی می شیعری تازکښی ب خزانکښی دخوښتو:
وړ با هیچمان و
سروشت ب

وړ با بښی خاک کښ

هر ل باخ بین

موک و ما هیچ نی

بس سړئش ب

پاوکښی دخات و دښاب. ساو ل خیزانکښی دکات ل مښخ،
پشتملی بښ و ماچ دکات. دواي خگڼی، گری و دښکوتکښی
دښوات و هښاندښات. د سفر ادښات و قاپ و ماک و پرداخ و
سوز و ماستاو دادنت. ل کاتی ناخواردن، منداکښیان
دگریت، پووش ناهاښت خیزانکښی هښت، خپل دښت ژیری
دکاتو. دواي ناخواردنیش، قاپکان دښوات.

کار با فیز دکات، پووش دچ لې بداتو. دښتو و دښت فیزی
نکردو. گرما تین ب منداکښیان دښات. خزانکښی دتقتو
بسر خاوان ملید و حکومتدا. ئم برینی دکولښتو و دښت

دښکات به گلايي لږ پووشه، "نډه با ئيشکته به ج به ي، د به خته
له گلي بدي، ه مووی هر گ نډن."
پووشه منداکه ژير د کاتو و له به رانبر خزانکه ي خيا
دکات شيعرکي به بخوښتو:
پمدا به ژ، دت خاي ک
هرچي د به، ختاي من
هرچيت نيد، لي به رپرسم

به پرت پرتي ژنکه ي دتو هه شخي. هرچ ندي دکات ناتوانت
شيعرکي به بخوښتو. گويدکاني لای پرت پرت، مشکي لای
هستهکاني. دت به رچاوی هستهکاني دگي ي و د بند درختک له
ناو استی ژووری دانیشن. لک و پي در ژ د بندو به نو م تبخ،
ژووری نوستن، ه و ت نانت سربانیشن. هند ي نابات، درختک
خانوو کيان داد پش، ورد ورد ت واوی گ ک ک ش.